

היום בעולם בעידן הדיגיטלי אפשר לראות בעולם אנשים מגיעים לנסיעה ברכבת, עוברים במהירות בלי שום עיכוב. ומאידך אחרים מתעכבים ועומדים בתור זמן ארוך.

ולמה?

כי אלו כבר קנו לעצמם בר קוד כרטיס דיגטלי. ואז כשמגיעים מעבירים את הבר קוד במסוף ומיד נפתחים השערים. אלו האחרים הגיעו לתחנה ולא הכינו את עצמם... ועכשיו מתחילים עם הכרטיסים..... בינתיים מתעכבים ושורפים זמן.

הנמשל הוא, אדם שיש לו את הכיוון.. יודע למה הוא כאן... יודע מה הוא צריך לחפש... הכין את עצמו מבעוד מועד. כשמגיע לו כל צער וכאב... יודע מה לעשות... יודע מה הרבש"ע רוצה ממנו.. לא נשבר לא מתייאש.

אבל אדם שלא הכין את עצמו... לא יודע למה הוא
 כאן.. מה המטרה שלו בעולם... כשפוגעים בו יסורים אין
 לו את הבר קוד לדעת לצאת מזה.

מסתבך.... כואב... ובנתיים שורף זמן יקר.

התורה אומרת לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו
 עזר כנגדו.

האדם מורכב מטוב ורע. ורק הרבש"ע הוא טוב.
 אמנם כותב המהר"ל, ה"טוב" של האדם לא יתגלה
 אלא אם בן יתחתן עם אשה ויקים בית. כי כאשר הוא
 לבד. הטוב שבו מעורבב..

לא טוב היות האדם לבדו. כשהוא לבד לא רואים
 את הטוב שלו. לא בן כאשר מתחתן וצריך להקשיב

ולשמוע דעה אחרת. הייב לתת את ההכנעה... אז מתגלה
הטוב שבו. דווקא דרך ה"עזר כנגדו".

ר' אשר הסביר:

מה ההבדל בין היום לעתיד לבוא? הרי אם היום
הקב"ה נעלם. והעבודה לחפש אותו. הרי גם לעתיד
לבוא יהיה אותו עבודה... כי הרי הוא אין סוף.. ואינו
גוף ולא ישגהו משיגי הגוף... אם כן מה ההבדל יהיה בין
היום ל לעתיד לבוא??

אמר ר' אשר:

ההבדל יהיה בסבלנות.

היום כשיש לנו יסורים וכאבים.. אנחנו נלחמים להכיר
שזה מהקבה שרוצה למנף אותנו. אבל בתוך כדי דיבור
אנחנו מחכים להתפטר ולגמור כי אין לנו סבלנות. אבל

לעתיד לבוא אפילו שיהיה לנו יסורים, ומלאה הארץ
דעה את ה', יהיה לנו בהירות כזו שהיסורים באים כדי
לקרב אותנו. וההוזה בתוך הכאב יהיה נוח ונעים כאילו
כבר נושענו.

ר' אשר אומר:

אנשים חושבים, אין לנו כוח להחזיק מעמד מהסבל
שאנחנו סובלים, ומהאסונות שעוברים עלינו... והאמת...
שבסופו של דבר... עוברים אותו... ומתמודדים איתו...
והרי... אם המחשבות האלו נכונות. איך בכל זאת אנו
מחזיקים מעמד בכזו גלות ארוכה???

אלא, שהאמת שעם ישראל חי... החיות של עם
ישראל זה מציאות קיימת... ורק שהיצר הרע נותן בנו
תחושה של יאוש ואבדון..

אבל אדרבה... ניקח את הסבל והיסורים... ונחשוב...

אם באמת היסורים כל כך קשים... אז איך באמת החזקנו מעמד??? חייב להיות.. שהשם נמצא בתוך הסבל שלנו... שם איתנו... בכל צרתם.... לו צר...

ממילא מזה עצמו ניקח לעבוד את השם... כי השם איתנו ולא נותן לנו ליפול וללכת לאבדון.

ר' אשר אמר:

כל מה שאדם צריך – ה' נותן לו כסף כדי שיהיה לו. אז למה אנחנו רואים כל כך הרבה אנשים שיש להם חובות? אמר ר' אשר, החובות הם על מה שהאדם לא היה צריך...

בליל יום הכיפורים מברזים: "על דעת המקום ועל דעת הקהל, בישיבה של מעלה ובישיבה של מטה – אנו

מתירים להתפלל עם העבריינים". כל זמן שהאדם נמצא במרדף להשיג שלימות - הוא לא מסוגל להתחבר ולהתפלל עם העבריינים. כל זמן שהאדם מחפש שלימות במקום לחפש להתקשר לקדוש ברוך הוא - הוא לא יוכל לגשת לישיבה של מעלה ולישיבה של מטה...

עלינו 'לצפצף' על עצמנו, על הרצון שלנו להשיג שלימות. לצפצף על כל הקהל ולא להתעסק באיך אנחנו נראים בעיני הציבור!

עלינו לזכור שגם מיעוט נקודת אמונתו בו יתברך - גם כן מאיתו יתברך! ואילו אנחנו - אין לנו שום דבר!

רק אז יכול האדם להכריז: על דעת המקום ועל דעת הקהל. המקום שאני נמצא בו, הקהל שמקיף אותי - הכול זה על דעת הבורא. הוא נותן לי את הכוחות - והוא רוצה שאגיע אליו!

אין דרך אחרת!

סיפר ר' גדליה סגל ז"ל: כשכתבתי את הביאור על תהילים המבואר, אמר לי ר' אשר, אם תרגיש גאוה בכתובה... אז כל מה שאתה כותב זה אפיקורסות רח"ל. אמרתי לו, אם כך אני מעדיף לא לכתוב. מאשר לכתוב אפיקורסות..

אמר ר' אשר, לא... אני רוצה שדווקא אתה תכתוב. אבל לא עם גאוה. ואיפה שאתה רק יכול... תכניס את הדרך...

צריכים להיות באחדות אמיתית, כי בלי אחדות אין כל סבוי לגלות את הנקודות הטובות שיש לשני מפני שמי שאינו באחדות אינו מסוגל לצאת מעצמו ולראות מעלות השני.

צריכים "להתאמץ" להתבונן במעלות חבריו עד שיגלה את הנקודות הטובות כי לא תמיד מסוגלים להתבונן ולגלות בצורה נוחה וקלה.

אם יהיה באחדות וידע שלכל אחד יש נקודה טובה המסוגל להקרין על עצמו ועל המסובב בודאי יתאמץ מאוד עד שסוף סוף יגלה את הנקודות הטובות שיש אצל החבר.

לא די בזה שמגלים את הנקודות הטובות שיש לחבר, אלא צריכים להיות בקשר להלכה ולמעשה, ולשאוב מהחבר מהנקודות הטובות שלו, ולהשפיע על החבר מהנקודות הטובות של עצמו, רק כך נוכל לנצל את החברות כבוון המועיל.

מעלות ההאדם אינה נחלת הפרט, כי תמיד נמצאים

בסכנה שבוחות אלו ילקחו ממנו. לולי ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי, כך שגם כח התורה וגם כח החסד תלויים בחסדי השי"ת בכל עת ורגע. והשי"ת הוא זה שקובע איזה נקודה טובה תקבע לאדם זה ואיזה נקודה טובה תקבע לאדם אחר. ולכך אין מקום להתנאות על הנקודה הטובה שלו דהלא בפועל אינו שלו

נקוט כלל זה בידך!

שכל מה שקורה בחיים בא ללמד, ועל האדם לנצל את הסיבה שנגרמת לו בכדי ללמוד מזה משהו בהליכות חיים.

הרא"ש סיפר על עצמו שבלילה לפני שהלך לישון שם את גרביו שלא במקומם כשקם בבוקר לא מצאן מיד וחפשן זמן עד שמצאן. גם סיפור זה בא ללמד,

האדם צריך לדעת שהקב"ה מנע ממנו את האפשרות
למצוא את הגרביים מיד כי רצה ללמד אותו פרק במדת
העצלות, איך שניתן במעט תשומת לב ראויה למנוע
סבל ומאמץ מיותר.

לא מספיק כח האחדות ולא מספיקה הדיבורים
בלבד, אלא שצריכים שהאחדות והדיבורים יביאו
לתוצאות של ממש להלכה ולמעשה, לכל אחד
בנקודה שלו. אחד במעשי החסד, ואחד בדיבורי חיזוק
עם אנשים הזקוקים לחזוק, ואחד בכתיבת דברי תורה
ומכתבים, ואחד בהתחזקות בתפלה ובתורה.

כל אחד בדרך שלו יבטא להלכה ולמעשה את
הנקודות הטובות של עצמו ואת הנקודות הטובות ששאב
מחברו בכח האחדות ובכח ההידברות.

העצבות בא מזה שהאדם אינו מוכן להשלים עם המצב ואינו מוכן להודות על כשלונותיו, אפילו על כשלון פשוט וקל. זה שאינו מוכן להשלים עם המצב בא מתוך תחושת גאווה ועליונות, והיא המונעת ממנו התבוננות אפילו בצורה הקלה ביותר, וכ"ש כאשר מצטוו להתבונן בהכרת המציאות העצמי ונמנעים מסתבכים יותר.

ניתן לראות אנשים שמדברים על עצמם את הגרוע ביותר, הם אומרים על עצמם שהם אנשים רעים שהם עלולים לרצוח נפש, שהם מתרגזים על כל דבר קטן. הם אומרים שרואים את עצמם פוגמים בפגם היסוד בלי כל נכונות לנסות ולהתאפק, וכן על זה הדרך. וכאשר מיישהו יאמר להם איזה דבר מוסר ובקורת יחרה אפם ולא יוכלו לשמוע, איך כל זה קורה.

האמת היא שכל מה שמוכן לומר על עצמו אינו נובע ממקור השפלות והכרת החטא, אלא שיש לו

סיפוק מזה, כמו שניתן לראות אנשים משועממים שלא עושים כלום, הם שרויים בתוך השממון הטבעי שלהם, מוזנחים, ממורמרים והסיפוק שלהם הוא זה שהם ממורמרים והם מלאים תלונות על הזולת.

כך יש אנשים שפיתחו שיטה להיות בסיפוק מזה שמדברים על עצמם את הגרוע ביותר, ובוזו נותנים לעצמם תחושה של שלווה שהם מכירים בשפלותם. הם, אפילו מוכנים לומר על עצמם שהם משוגעים העיקר שלא יצטרכו לעבוד על עצמם באמת שלא להשאר בור כמו שדה שאינה מעובדת כלל.

עצת היצר להכשיל את האדם בעבירות קטנות עד שמכשילהו בגדול, לדוגמא הנגב מתחיל את גניבתו בעשר אנורות, ולאחר שנגב רודפת אותו מצפוני הנפש על זה שנגב. אלא שבמוחו דוחה את יסורי המצפון באמרו שנגבתי "רק" עשר אנורות, במשך הזמן מכת

הגנבות הופכות על יוצרו שמסוגל לגנוב עשרות אלפי לירות (שקל) בלי כל יסורי מצפון. כן בכל העבירות שאסרה תורה.

העצה לכך היא לחזור לכאב של עשרת האגורות, דהיינו שיקח את עוגמת הנפש שמשקיע בחרטה על גניבת עשרות אלפי הלירות (שקלים) ויתבונן באותה צורת כאב גם בגניבת עשרת האגורות, כי אם יכאב רק את גניבת אלפי השקלים לא יוכל לו.

את הכאב מכבטאים בעוצמת התפילה ובבקשת הרחמים שיצעק אל הרבש"ע על גניבת העשר בעוצמת הכאב כאילו עשה את העבירה הגדולה ביותר.

לכל אחד יש נקודה טובה המסוגלת להקרין על-עצמו ועל הסובב. המסוגלות לתת בטוי נכון ולגלות את

הנקודה הטובה תלויה בכח החברות האמיתית שיש לו עם החבר.

צריך האדם לקבוע לעצמו סדר בחיים, שלא להזניח כל אירוע. ומה שקורה לו בחיים ישתדל להתבונן עד כמה שידו מגעת ולהגיע למסקנות. שבודאי שיש בהם כיוון בהכרת המציאות העצמית ובדבקותו בכורא יתברך שמו.

אלא שלא יתן לעצבות ולדכדוך לשלוט עליו, וככל שנתמיד בדבר, נזכה בעז"ה להתקרב בהשגת המטרה למענה נבראנו.

רבינו בחיי:

”ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה, הנח

נתבאר בפסוק זה שהרשות והבחירה בידו של אדם, רצה להדריך עצמו בדרך ישרה או להתיצב על דרך לא טוב, הכל מסור ברצונו והכל תלוי בבחירתו, ומזה אמר הכתוב (שם ה) מי יתן והיה לבכם זה להם ליראה אותי, למד שאין הקב"ה גוזר על האדם להיות צדיק או רשע עד שיעשה טובה או רעה אלא הכל מסור בידו, כי אילו היה הקב"ה גוזר על האדם להיות צדיק או רשע או יהיה שום דבר מושכו בעיקר תולדתו לאחד מהדרכים טוב או רע, איך יצוה הקב"ה אותנו על ידי נביאיו לעשות כך, כיון שהוא מתחלת בריאתו כבר נגזר עליו או תולדתו תמשכהו לדבר שאי אפשר לזוז ממנו, ומזה מקום היה לכל התורה כלה להיפרע מן הרשע או לשלם לצדיק שבר טוב.

וזה עיקר גדול ועצום והוא יסוד האמונה,

כשנסתלק ר' מוטל טשרנובלער מן העולם, התחלקו שמונת בניו בירושה. אמר ר' יוחנטשע מרחמסטריווקא,

כשהגיע התור שלי לקחת... כבר לא נשאר לי כלום.
אמרתי... אקח את הכלום. את הגארנישט.

אבל אז ראיתי שכבר אח שלי ר' יעקב ישראל
מטשארקס כבר לקח את הגארנישט...

החלטתי אקח... את הכלום שבכלום, גארנישט
שבגארנישט...

דרך העולם כשבאים לירושה יש נסיונות מאוד
קשים. כל אחד תופס ומנסה לקחת עד מחלוקת ודיני
תורה, ה' ירחם.

ר יוחנטשע, כשהגיע לרגע הזה שראה שלא נשאר
לו כלום... החליט אני יעבוד עם הכלום... במקום
להיכנס למחלוקת... אני אדע שאין כלום ואף אחד לא
לוקח לי כלום.... אבל אז ראיתי שאת זה כבר לקח אח
שלי, ר' יעקב ישראל...

אמרתי... אם כך אקח את הכלום שבכלום. לא

רק את ההבנה שאף אחד לא יכול לתת לי או לקחת לי כלום. אלא אפילו את ההבנה הזו... של הכלום. זה גם לא שלי... אפילו מיעוט נקודת אמונתו בו ית' גם כן מאיתו ית', ונשארתי מיט גארנישט שבגארנישט.

ר' אשר אומר:

האדם נמצא במאבק קשה נגד היצר הרע, שמכניס בו מחשבות יאוש ועצבות בזה שמרבה להביא לו מחשבות קשות ואיומות, מהסכל והיסורים שהיו לו בעבר. ואז מסיק גם מסקנות לעתיד... מי יודע מה עוד עתיד לבוא עלי... השם ישמור.... ובמחשבות אלו רוצה להפיל אותו ביאוש קשה...

לעומת זאת קוראת לו הקדושה ואומרת: אלוקי נשמה שנתת בי טהורה היא... למה אתה מתעלם מהנשמה שנתנת לך נשימה כל רגע ורגע...

לכן, במקום להשתגע וליפול בעצבות... תתחזק ותאמר: כל זמן שהנשמה בקרבי... מודה אני לפניך... הרי השם הוא מחזיר נשמות לפגרים מתים... אם כן למה לי להיות עם השגעון והמוות... בזמן שאני יכול להיות עם השם. ולחיות בכל רגע ורגע... את ה"הווה" - של אותו רגע... כל נשימה ונשימה תהלל...

ר' אשר אחרי שיחה ארוכה של נסיון וסיבה באין כאחת, סיים... בהצעה מעשית, איך יצליח אדם להחזיק מעמד בדרך האמונה הפשוטה?

אמר.

על ידי שיחזיק בעקשנות חזקה נקודה אחת בחיים. והוא. נקודת הביטול המוחלט... ולא יזוז ממנה בשום אופן. לכל אדם יש איזשהו נקודה מכאיבה שלא מצליח להתמודד... שזה הנקודת הביטול האישית שלו...

שהרכונו של עולם נתן לו, שמשם יראה את החוסר
האונים שלו...

והמטרה בזה אינה להעניש אותו חס ושלום.. אלא
לעזור לו.. שכאשר יצליח מאוד... לא ישבח את הנקודה
הקשה שלו....

ובכל פעם שמתעלה בעצמו... מיד יזכור במחשבה
שלו את נקודת הביטול המיוחדת שה' סיבב לו... וזה
יחזיק אותו לא להיכנס לגאווה... ולגיתוק מהשי"ת...

אחד החברים אצל ר' אשר היה במצוקה כלכלית
קשה. כשנכנס לר' אשר. שאל אותו. מה מציק לך?
למה אתה לא נראה טוב? יש לך כסף? שאל ר' אשר...
החבר לא היה מסוגל להגיד "אין לי". וענה. יש לי... הכל
בסדר.

אמר לו ר' אשר, כמה יש לך... תוציא את הארנק

ונראה... פתח את הארנק והיה בו 10 שקל, אמר לו ר'
אשר, 10 שקל זה כסף?? איזה מין חבר אתה... אתה לא
יכול לספר שאין לך כסף???

החבר הרגיש מאוד לא נעים ואמר... קשה לי לומר
את זה.... אני לא יכול...

אמר לו ר' אשר, זה תיקון הנפש שלך...

לדעת לומר "אין לי"...

אני לא מושלם...

רב חשוב ביקש פעם ברכה מר' אשר.

אמר לו ר' אשר.

הברכה הגדולה שאני יכול לברך אותך היא... שלא
תרמה את עצמך... שתידע מי אתה באמת....

אור החיים עקב (פרק ח, יח):

זכרת את ה' וגו'. פירוש שצריך לתת לכו על טובתו
כי מה' היתה לו, ודבר זה יעירהו תמיד להכיר בוראו
והשגחתו עליו, ותחילת תחבולות יצר האדם היא
להשכיחו דבר זה ודרך זה יכנס לאבדו, ואולי כי לזה
סמך מאמר שאחרי זה והיה אם שכוח תשכח, פירוש
אם שכוח דבר זה שה' הוא המטיב לך וגו' סופך שתשכח
את ה', וסופך ללכת אחרי אלהים אחרים, ולא במחשבה
לבד אלא במעשה כאומרו ועבדתם, ולא עבודה שאינה
מסויימת באיסור אלא והשתחית להם שהיא עבודה
מסויימת באיסור לכל עבודה זרה שבעולם, כאומרם
ז"ל (סנהדרין ס:): משתחוה למרקוליס חייב הגם שאין
עבודתו בכך, הא למדת שהזכירה זו גדר גדול לעבודת

ה' ומחסרונה ידיחנו השטן ממדריגה למדריגה למטה ממנה.

איך אדם צריך להרגיש בעשיות הטובות שהוא עושה? אמר ר' אשר, הקדוש ברוך הוא נתן לנו הרבה דוגמאות בעולמינו. מכשירי חשמל. ניקח לדוגמא את המגהץ שמיישר את הקמטים בבגדים. אף אחד לא חושב לקום ולהודות למגהץ על שהשקיע ועשה. כי הדבר ידוע שבלי שהיה מחובר לחשמל. לא היה שווה שום דבר.

כך האדם... האדם בעצמו הוא כלום... והרבונו של עולם הוא כמו הזרם. ובלעדיו אין לו שום קיום.

הציונים והחוקרים למיניהם מצליחים על פני השטח יותר מאתנו? ותירץ: כי הם הולכים בדרך השקר מתוך

אמת, ואנו הולכים בדרך האמת בשקר. התרגלנו לדבר
יפה ונשארים בדבור ולמעשה לא עושים כלום!!!!

– על כגון זה אמר הכתוב: כי קנאתי בהוללים שלום
רשעים אראה, כי אין הרצובות למותם ובריא אולם
(תהילים עג). למה כל כך טוב לרשעים כי הם אמיתיים
בשקר שלהם, ולמה אנו צריכים כל כך לסבול? כי
לצערנו אנו הולכים לאמת בדרך השקר.

וזהו מקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים
יכולים לעמוד, כי בעלי התשובה הגיעו להיות בעלי
תשובה מפני שחיו את השקר שלהם באמת, ובזכות
האמת שלהם זכו מן השמים לעזוב את השקר ולהיות
"אמיתיים" בדרך האמת, בו בזמן שהצדיק הגמור נאבק
בינו לבין עצמו על מנת לקבל האמת באמת מוחלטת
ומעשית.

אמנם כשזוכה הצדיק להיות אמיתי באמת שלו, אז

הוא נקרא צדיק אמת, כי הוא גם צדיק שהולך בדרך האמת וגם אמתיו להלכה ולמעשה.

הטבע מרמה את האדם, נדמה לו שעושה חיים ובסוף יוצא כאוב ומיוסר, אבל מי שמגיע לבטול וחי באמונה הפשוטה, יכול להנות מהעוה"ז ולא לחוש כל סבל ויסורים, אדרבה אדם זה כולו שלוח כולו אושר כי חי בתוך מציאות הוי', מחמת בטול הישות החומרית שבו.

הרא"ש סיים את השיחה בהצעה מעשית ואמר: כדי להחזיק מעמד בדרך האמונה הפשוטה שהיא דרך הבטול, על האדם לתפוס נקודה בחיים, ולא יזו

ממנה בשום אופן, דרך נקודה זו יוכל לראות בכירור את השפלות העצמי ואת ההשגחה הפרטית.

איך אני בכלל מסוגל לראות איזה דבר טוב, הלא אנכי קרויץ מחומר נמשך לחומריות ואיך אני מסוגל לראות טוב, ואם בכ"ז רואה צדקות אצל חברו עולה בדעתו שכנראה זהו בכח התנוצצות גדלות הבורא גדול ה' ומהולל מאד.

מאיך אם ה"ו רואים רשעות של החבר, צריכים מיד לדעת שראיה זו באה בכח הרשעות העצמי שהיא שפלת האנוש. וכל ראיית הרשעות על החבר אינה אלא כסיבה ממסובב הסיבות בכדי להזכיר את מה אנוש כי תזכרנו וכו'.

ואל יאמר אסתפק בזה שאני ידון אדם לכף זכות בזה

שמבין את הנפש שלו, אלא צריך להשתדל ולעשות מאמץ להדבר עם הזולת עד שמצליח להרגיע אותו ולהעמיד אותו במקום הנכון, לתת לו הכח לחשוב נכון ולעשות דברים נכונים.

דוד המלך אמר (תהלים קטז) האמנתי כי אדבר, אני מאמין שהדבור עוזר (איך גלויב אז רעדין העלפֿט), וכלי כל ספק עצם ההדברות ערכו גדול מאד, ואפילו כאשר התועלת לא נראית כעת על פני השטח, נמשך להדבר ונאמין שהדבור לא ילך לאבוד ובכא הזמן תשיג מטרתה.

כאשר נתקל האדם בהתנגדות של הזולת הממאן לשמוע, אין להתעקש ולהשמיע דבריו בעל כרחו,

אלא ישתוק, כי אם ימשיך בעקשנותו לדבר, הוא יגרום
התנגדות יתירה נגדית.

יזהר מאד שלא לגרום דרך השתיקה מצב של
התנתקות והאשמה לזולת. קל מאד במצב כזה לומר
"שלום בעלי נפשי", נסיתי לדבר אתו ולא שמע וכאשר
התעקשתי לדבר אתו הגביר את ההתנגדות לדבר אתי
וממילא מה אני צריך לעשות עוד. ואז עלול להתרחק
מהזולת והתוצאות העגומות העלולות לצאת מזה מי
ישורנו.

חשוב מאד לא להזניח את הנכונות להדבר עם הזולת
ויצפה וימתין לרגע שיוכלו להדבר עם הזולת, השמירה
מהזנחה וכו' באה מתוך זה שאינו נותן מנוח לעצמו,

ומוכן להאשים את עצמו בזה שלא מצליח להדבר עם הזולת.

כאשר האדם מבטל את עצמו ומכיר שלית ליה מגרמי כלום והכל מציאות השי"ת, וכאשר נפגש עם הזולת יכולים להשפיע זה על זה, כי שניהם נקראים משפיעים ושניהם נקראים מקבלים. כאשר המטרה העומד לנגד עיניהם הוא למצוא את הכלים הנכונים דרכם להגיע להשגת המטרה למענה באנו לעולם.

תפקיד האדם! כאשר אינו מצליח לשכנע את הזולת ולדבר אל לבו, עליו להעמיק חשוב בהכנת נפש האדם ולדון אותו לבקף זכות. יעמיק במחשבתו ויבדוק, אולי זה

שלא הצלחתי לשכנע את הזולת נובע מזה שאינני מבטל את עצמי להשי"ת כראוי.

אשרי אדם עוז לו בכך (תהלים פ"ד), דהיינו ששם את כל העוז-הכח, כך - ברבש"ע, כי לית ליה מגרמי כלום והכל מציאות ה'.

שפת אמת ואתחנן תרנ"ד, מי שמוסר נפשו באהבת הבורא ית' ע"י שיודע ומבין כי זה תכלית האמת. מוסר נפשו בלב שלם. אבל להיות מוסר ממונו ונשאר עוד בעולם שהנסיון והעניות מעביר על דעת קונו יוכל להיות קשה הנסיון יותר ממסירת נפש.

חייב אדם ללמוד בכל יום תורה שנאמר "והגית בו

יומם ולילה", והוא חיוב גמור כחיוב הנחת תפילין בכל יום וכחיוב שלש תפילות בכל יום. ואין די במה שלומד ביום או בלילה, אלא חייב ללמוד בשתי העונות של היממה, בין בעונת היום ובין בעונת הלילה. הג"ה. יש לאדם להתחיל ללמוד מט"ו באב ואילך בלילה ומאן דלא מוסיף יסיף (שו"ע יו"ד סי' רמו ס"א).

כאשר האדם חי עם הסיבות מסוגל להכיר את עצמו בהכרה אמיתית שלית לי מגרמי כלום, ואז כאשר רואה פגם על הזולת אינו רואה את הזולת כלל רק את עצמו, ואת השני הוא רואה כסיבה מן השמים כדי שיראה את האמת של עצמו!!!!

כאשר האדם חי עם הסיבות ואחד פוגע בו, הפגיעה נגרמת בגלל שהניצוץ שלי נמצא שם, ומכיון שמטרת

הפגישה היא כדי להעלות ביחד את הניצוץ וליחד י-ה בו-ה ביחודא שלים בשם כל ישראל, למרות שמשימה זו נראית בלתי אפשרית. אבל כאשר ימלא תפקידו בשעה זו המשימה תושג.

ומה תפקידו? להכיר את עצמו שהוא בעצם חלק מהפגיעה (כלומר שגם הוא אשם בזה שחברו פוגע בו), וידבר אל עצמך דברי מוסר וחזוק. ואז יתחברו שני החלקים להיותם אחד לאחד שם י-ה בו-ה שהוא תיקון העולם.

האנשים אשר היו מלאים בכאבים והצדיק הקל מעליהם את הסבל רואים את הצדיק כאילו הוא זה שהביא להם את הישועה ושזכותו מגן עליו. עם כל היופי של הראיה עדיין נמצאים בסכנה גדולה כי כל נפילה של האדם יחזיר לו את הכאבים ויאלץ את הצדיק לרדת

אליו!!! כמו שנאמר על משה רבינו "לך רד כי שחת עמך".

שער הכוונות תשעה באב: מזמור לאסף אלקי' באו גוים כו', והקשו, מזמור? קינה מבעי ליה?! ותי' כי בתחילה התחילו האויבים להרוג את בני ישראל ואז חשבו ישראל שלא יהיה ח"ו תקומה למפלת' ויכלו ח"ו בחרב האויבים ובראותם שהציתו' אש בהיכל לעת ערב שהוא זמן המנחה אז אמרו מזמור ושמחו ושמח' גדולה וקבלו נחמה כי אם ח"ו לא היה הקב"ה משליך חמתו על העצים ועל האבנים לא היתה תקומה לשונאי ישראל וכמשז"ל כלה את חמתו ויצת אש בציון. ונמצא כי לעת מנחת ערב שהציתו אש בהיכל אז אמרו ישראל מזמור וקבלו נחמה על צרתם.

שפת אמת (דברים תרמ"א): לכן אמר זה מרע"ה על ידי שאמר ה' א' הרבה אתכם שלא ישלוט עין רע ח"ו ע"ז אמר כי כל הריבוי שלהם כדי להתבטל אליו ית' לזכות להשורש. וכשמבטלין הכל להשורש אין שליטות עין רע.

מדארפנישט רעדין צו פיל וועגן דעם שפלות, מדארף זיין אין שפלות בפועל (אין צורך לדבר אודות השפלות, צריכים להיות בשפלות בפועל), ובאותו הרף עין להכיר גדלות הבורא תוך דבקות והכנעה לצדיק האמיתי שאליו הוא מתחבר.

בכל דור יש צדיק אמת אלא שאין אנו יכולים לדעת מי הוא כי הוא מוכרח להיות בהסתר.

קיימת בעיה קשה אצל בני אדם, כאשר מדברים על

שפלות עצמי הם מטפחים את השפלות עד שהשפלות הופכת למציאות של ערך.

האדם מסוגל לטפח בעצמו את השפלות: איך בין דאך גארנישט (אני כלום), וחוזר חלילה, "איך בין דאך גארנישט" (אני כלום), עד שנהיה מציאות ערכי של שפלות עד שהופך למציאות דוקא מתוך רבוי החשיבה – "איך בין דאך גארנישט" (אני כלום), ואז כבר לא שייך לעבור לחשיבה של גדלות הבורא.

התחושה "איך בין דאך גארנישט" (אני כלום) אינה מביאו לערך מיוחד, ווייל איך בין דאך באמת גארנישט (כי אני באמת כלום), וביחד עם הרגשה זו של שפלות לעבור להכרת גדלות בורא באותו הרף עין של השגחה פרטית.

המעבר משפלות עצמי לגדלות הבורא צריכה להיות
במהירות עצומה של הרף עין.

מאחר והעבודה העצמית כל כך קשה ועדינה, לזאת
זימן לנו השי"ת את הדבקות לצדיק האמת. הדבקות
לצדיק צריכה להיות ללא כל עוררין, כי באם יש איזה
עוררין יש בה... איזה סוג טפוח של האני

הצדיק האמיתי חי בשפלות יותר גדולה ממה
שאנחנו חשים. הצדיק האמיתי רואה את שפלותו בשיא
השפלות "שד" ממש, ובכל זאת זוכה לצמצם את הפער
בין שפלות עצמי לדביקות הבורא, כי גם הצדיק רבוק
לצדיק שלמעלה ממנו. והצדיק שלמעלה ממנו חי

עוד יותר את השפלות העצמי כי גם הוא דבוק לצדיק
שלמעלה ממנו, ובן הלאה.

שפת אמת פרשת פנחס: ולא תהי' עדת ישראל כצאן
אשר אין להם רועה כי באמת השי"ת רועה ישראל. רק
ע"י הצדיק אשר יצא לפניהם מכין מקום שיגלה הקב"ה
הנהגה שלו.

ר' אשר אמר:

כל מה שנברא בעולם – זה כולו טוב, והתורה
מעידה על כך, שכתוב: וירא אלוקים את כל אשר עשה
והנה טוב מאד.

כל מה שה' עשה עושה ויעשה, הכל טוב מאד.

אבל...

דבר אחד ויחיד, הוא רע.

המחשבות.

וזה הדבר היחיד שהתורה העידה שהוא רע: וכל יצר
מחשבות ליבו רק רע כל היום.

מפרשת בלעם אנו למדין שיש לבהמה התקשרות
בורא יותר ממה שיש לאדם, האתון של בלעם ראה
את מלאך ה' יותר ממה שבלעם בעצמו ראה. רש"י
בפרשת בלק (כב, כג) שכותב בזלה"ק וטרא האתון,
והוא (בלעם) לא ראה, שנתן הקב"ה רשות לבהמה
לראות יותר מן האדם שמתוך שיש בו דעת תטרף דעתו
כשיראה מזיקים, עב"ל.

פרשת בלעם מהוה בשבילנו דוגמא כללית בכל
מציאות החיים שהבהמה מקושרת בטבעיותה לרבש"ע
יותר ממה שהאדם בגשמיותו מסוגל להיות מקושר

לרבש"ע דרך הבחירה שלו, ולכך יותר נכון להשוות את
הבהמה למלאך מאשר להשוות את האדם למלאך.

אנשים היו באים לר' אשר חלשים מאד, מתלוננים
על כאבי גוף חזקים ומבקשים עצתו, ר' אשר היה שואל:
מה אתם חושבים שזה? והיו עונים בפחד: מחלה כזאת
או אחרת...

ר' אשר היה מרצין פניו ואומר בחשש: אני הרבה
יותר מפחד שזה כלום!...! (איך האב זייער זייער מורא
אז סאיז גארנישט!).

להבל יש תרופה. רק לא לדמיון.

בחור קשה-יום הסתובב אצל ר' אשר במשך תקופה
וראה אצל ר' אשר מופתים מעל הטבע, ור' אשר אף

הצילו פעם ממוות ממש, אך בסוף ירד אותו בחור
מהדרך רח"ל וסר מדרך הישר.

אנשים באו לר' אשר בתדהמה, איך יתכן שבחור
שראה כאלה אותות ומופתים שיוכל לעזוב את האמונה
וללכת אחר ההבל?

ענה ר' אשר:

מה אתם חושבים, היצר הרע עושה מופתים הרבה
יותר גדולים...

והנה בעצם הקב"ה אינו זקוק לתפלת עם ישראל,
לא מצד עצם התפלה אליו יתברך ולא מצד הענין
אשר בזה שאנו מתפללים אל השי"ת אנו מכבדים אותו

כביכול. אלא שהקב"ה זקוק לתפלת עמו ישראל בזה
שאנו מתפללים ותו לא

ואין כל הבדל מי המתפלל, כי אתה שומע תפלת
כל פה עמך ישראל ברחמים. ואין בודקים בציציות של
המתפלל.

כאשר הוא מתפלל ולא מצפה לראות איך שהתפלה
מתקבלת. כאשר מתפלל בלי שום חשבונות נוספים
בודאי אין התפלה חוזרת ריקם.

ולא יעכב שום עיכוב את תפלתו ואפילו אם נכשל

בגרוע ביותר הלא הקב"ה צופה לרשע וחפץ בהצדקו.
הלא הרבש"ע הקצר בזעם ומאריך אף.

אין כל הבדל במהות האדם במה שמוגדר צדיק או
רשע. אדרבה לפעמים התפלה של הרשע יותר נערץ
אצל הקב"ה, כי הקב"ה מעונין בהתעלות של הרשע
משאול תחתית יותר מהצדיקים שכבר התעלו. כמו
שאמרו חז"ל מקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים
יכולים לעמוד.

אף שבמצב הכללי יש מושג צדיק המשפיע טובה
וברכה, ויש מושג רשע המשפיע את מה שמוגדר לא
טוב. מכל מקום אין אנו רשאים כלל וכלל להראות
באצבעו לומר זה וצדיק וזהו רשע, כי לגבי הפרט אין

כל הברדל ביניהם, כי הצדיק עלול להכשל בין רגע ח"ו, והרשע יכול להתעורר בתשובה והרי הוא כצדיק גמור.

דוד המלך היה איש אמת, ולכך נדבקו אליו כל הפוחזים ורקים, כי קבל את כולם ומצא אצל כל אחד את נקודת האמת שלו.

דוד המלך זכה ש"דוד מלך ישראל חי וקים" רק בכח האמת שבו. כאשר בא אליו נתן הנביא כאשר בא אל בת שבע היה מוכן להודות על האמת ולומר חטאתי. וה' אמר לו מיד גם ה' העביר חטאתך לא תמות. הרי שהגדלות של דוד המלך היה מידת האמת ובכח מידת האמת זכה להיות בחינת משיח.

